

derfäras: då Han gifwit dem hoppet om den ewiga saligheten, så blefwe Gud rättsligen ärad och prisad. I afseende på döpsacten h: r nya Handboken utslutit exorcismen och korsteket och i det stället antagit kärleks budet; men i den nyaste Handboken, har endast orden: "afsäger du dig djefwulen och allt hans wasende blifwit antagne, och slutligen har frågan: "Wärn! will du till denna tro warda döpt"? utslutit framställt till Baptizandens. Enligt wår tanke wore det rådligast, att wid Barnöpet endast använda korsteket, som för Barnet betyder Jesu kors delaktighet. Här kan icke wara fråga om, att betrakta Döpet, såsom ett "opus operatum", d. v. s., såsom i sig sjelft saliggörande utan afseende på människans inre tillstånd; men då barnen, enligt Trälsarens egna ord hafwa den saliggörande tron; så borde endast döpsformuläret ställas i den form, att de, som barnen frambara, blifwa styrkte i den tron, att barnet genom döpet har fått Trälsarens wälsignelse; hwilket för de troende wäl säga mycket. Ja! äfwen för de föräldrar, som ännu sjelfwe twifla om sin själs salighet, wäl det säga mycket om de åtminstone kunde få den saliga öfwerlygelsen, att deras barn äro frälste ifrån den osaliga sinnessämning, hwaruti de ännu sjelfwa befinna sig. Ut i denna akt och mening war det, som m: drarne frambröto sina barn till Jesum med den bön, att Han wille wälsigna dem. De hade den saliga öfwerlygelsen, att om Jesus Guds Son wälsignade deras barn; så wore de wälsignade.

(Fort.)

Witeå Tryckt hos W. N. Nygren 1854.

Ens Kopandes Röst i

Öknen.

N:o 9. September 1854. 3 Arg.

Den nya Handboken.

(Fort. från föreg. Nr.)

Barnöpet sker mera för Föräldrarnes skull än för Barnets egen skull; det sker för att styrka föräldrarnes och Faddrarnes, eller församlingens tro, att detta barn är wälsignadt och saligt. Baptisterna hafwa säkerligen icke fattat rätta betydelsen af barnöpet; det skulle wisserligen blifwa ett opus operatum, om man betraktade döpet såsom en i sig sjelft för barnet saliggörande handling utan afseende på Barnets tro; utan afseende på Församlingens tro; om man t. ex. skulle döpa en fullwärt hedning, och anse döpet saliggörande för honom, utan afseende på den döpta hedningens tro, och sinnes tillstånd, då blefwe döpet ett "opus operatum", eller en handling, hwarmedelst den döpte hedningen förtjenar saligheten. Men då barnet redan har den saliggörande tron före döpet, hwarom Trälsaren sjelf ger oss en tillförlitelig försäkran, så borde också under eller före döpsacten de bibelspråk uppläsas, som handla om barnens tro på Trälsaren; och till församlingens medlemmar borde dessa Trälsarens ord ställas. Sen till, att I icke, (genom slaga

exempel förargen någon af dessa små, som tro på mig. Deremot horde löfvena, som nu affordras Baruet, uppfejutas till Confirmations acten, och detta så mycket håldre, som inga Fadrdar nu för tiden, undantagandes fanna Christna, uppfylla sina förbindelser, att påminna sina Gubarn dessa löften, hwilket presten måste göra i Skrifskolan. Sätunda böra inga frågor framställas till barnet, utan svarare till föräldrarna, eller Fadrdarne, (Församlingen) t. ex. tron J, att detta barn har trona? wiljen J genom Guds Nåd, frambara detta barn till Jesum, med en hjertelig bön, att han wärdes taga detta barn i sin famn, och wälsigna det? Wiljen J bedja Gud om nåd, att J icke genom något ondt exempel förargen någon af dessa små, som tro på Jesum? om Fadrdarne swara ja på dessa frågor, så kan dopföretaren fortfara: Emedan nu detta barn har trona, så bör ingen förmena detta barn att genom det heliga dopet upptagas i den Christna församlingens gemenskap. Derpå döpes barnet i Guds Faders och Sons och den Heliga Andas namn.

Till Fadrdarne kan sedan följande förmaning ställas: "ehuru detta barn nu är, genom trona på Jesum upptaget i Guds nådesförbund och genom dopet införliswadt i Guds Församling, så kan dock ingen, såsom J af egen erfarenhet wäl weten, blifwa beständande i sitt döpelse förbund, under hela sin lifstid, derest icke Herren efter sitt allwisa råd behagar kalla detta barn till sig i dess spådafte ålder, i hwilket fall wi kunna wara förwiswade om detta barnets salighet; men om åter den allsmåttige Guden låter detta barn uppwäxa i werlden, hwarest det

icke kan undwika affall ifrån döpelse förbundet; så Herren J, såsom detta barns närmaste själasörjare, efter föräldrarnes fränfälle, genom Guds nåd, arbeta på detta barns omwändelse och pånyttfödelse, när det kommer till den ålder, att det kan öfwerthgas derom, att det har brutit sitt döpelse förbund, och sålunda fallit ur nåden; Om J detta gören, så warder Gud wälsignande Övert förbehawande, och Herren har lofwat i sitt ord, genom Profeten Hesekiel i dei 3: 19. att den, som warnar den ogudaktige, hafwer friat sin själ. Detta är Eder och alla Christnas owillkorliga pligt. Ty om J icke detta gören, så skall Herren kräfsa detta barns blod utur Eder hand. Hesek. 3: 18. Kommer nu ihåg, att J skän uti ett stort ansvar för detta barns ewiga wäl, om J icke gören, hwad J genom Guds nåd förmån och kunnen, när detta barn bryter sitt döpelseförbund, och börjar wandra på förtappelsens breda stråt. Amen! Gån i Herrans frid.

Ut i Skriftermålet hafwa den nyaste Handbokens Författare, antagit den owillkorliga afböningen, måhända med asseende på Läsaarens fordringar, som föregifwa, att ett twiflande samwete, icke kan lugnas genom den willkorliga afböningen. Wi måste likwäl anmärka, att det icke är någon rätt Christiendom, som, för egen fördel, fordrar andra själares förtappelse, hwilket owillkorligen måste hända, om den owillkorliga afböningen antages i den församling, hwarest ganska få äro i twifwelsmåf om sin salighet, men deremot större delen ligger i säkershet uti en döw tro. Den, som är i twifwel, kan alltid finna någon erfaren Christen, att rådfråga, derest han

icke tror, att endast Presten under sin Embets förrättning eget mågt, ätt förlåta synderna, men för den sorglösa hopen är det nyttigt, att Presten brukar binde nyckeln med det samma, som han brukar lösenyckeln för de twiå lander. Jste kunna de få själar, som lefwa i twiåvel fördrå, att Presten skall genou den owillkorliga aflösningen släppa in både får och swin i färah set. Derigenom stärkes juft den döda tron hos den sorglösa hopen, när den finner sig wara formligen försäkrad om syndernas förlåtelse, ehuru den sorglösa hopen inga syndet har på sitt samwete, och kan således icke hafwa någön ånger öfwer sina begångna synder. Swad den i nyaste Handboken föreslagna syndabekännelsen angår, så är denna syndabekännelse bara ett narrverk, enär ingen af Communicanterna är ålagd, att bekänna sina uppsåtliga synder, som kan verkelfigen begått, uton endast i allmänhet bekänna sig för en syndare; hwilket också är mycket lätt för nådastjuften att göra. Isynnerhet som Presten på denna yliga och skrymsaktiga bekännelse, meddelat honom sakramentet och syndernas förlåtelse och nu tror den arma yulingen, att han ierkeligen är en Christen; men juft genom en sådan tillställning å kyrkans sidda, blew verkelfigen, den sorglösa hopen insöfd i den lufsåliga syndaskummen genom den döda tron, som ligget som boimull kring hjertat. Swad är det nu för nöd, ätt blifwa salig. Presten förkunnar syndernas förlåtelse hwar söndag för fräckå och obotsfärdiga sondare, som fortfåra, att ålsta sina fåra sötesynder. Presten fore drår icke, att hwar och en skall göra redo för sitt själåttstånd; här han låter anteckna sig till Natwarden;

han fordrar icke någon ierkelig syndabekännelse utan endast den allmänna sphenheliga syndabekännelsen, som dess uton af det Sögdygdiga slågtet icke kommer att bestånt fordras; ty Presten lårer icke wara så noggrann, om icke alla Communicanter swara högt och tydligt på den framstållda frågan. Wi förestålla oss, att om den nu föreslagna nyaste Handboken blifwer outagen, så så några få Communicanter afgifwa sin syndabekännelse för hela församlingen.

Detta är i forthet, hwad wi för närwarande kunnat erinra oss utur den alltanpåste Handboken, som nu är på förslag, men ingalunda må denna Handboks författare förestålla sig, att deras arbete blir gilladt af något Religionens parti, eller af någon sect inom swenså kyrkan; wåra rationalistiska Prester kunna icke gilla ett förslag, som i mer eller mindre mån närmar sig till det gamla, och de, som enwist hålla sig fast wid de gamla böckerna, kunna icke gilla det nya, uti detta förslag.

Wi kunna icke finna, att de gamla böckernas författare hafwa haft någon sjelfegen erfarenhet i nådens ordning; men såsom närm re till det Lutheriska tidehwarfvet hafwa de bättre wårdat den bokstålliga renlårigheten, som uti de nya böckerna blifwit uppblandad med Rationalistiska tillsatfer. Och det wårsta är, att det icke finnes någon Consequens i systemet i de nya böckerna. De passå icke för ålta Rationalister icke eller för ålta Lutheraner. När t. ex. förnuftet på ena stållet uppbeses till en hufwudprincip i mennifso sjålen, som innehåller både ljus och kraft, att råda öfwer böjelserna, och på ett annat stålle blir alldeles wannmåktigt årgång. 2.

No 10), lika så wiljan, som på ena stället eger fullkomlig frihet, att bestämna sig för det goda, men på ett annat ställe tillägnas wiljan sådana egenheter, som förutsätta frihetens förlust: (af vår wilja föds det onda blott) så finna Rationalismens anhängare, uti detta wacklande emellan förnuft och uppenbarelse ingen äkta rationalism, och Lutheranerna, finna uti samma wacklande emellan förnuft och uppenbarelse, ingen äkta renlärighet. Och detta haltande på båda sidor, kan icke bära sig i längden. Huruingen bör man författa en fullkomligt renlärig lärobok för allmogen på landet och en fullkomligt Rationalistisk lärobok för ståndspersoner, som i allmänhet hysla Rationalismens grundsatser, eller också måste man tvärt emot Presterskapets motwilja, ålägga Presterskapet, att nyttja de böcker, som hwar och en bäst tycker om; deraf uppkommer, efter den erfarenhet, som wi hafwa, ingen willerwalla; två rå Tornea Elf nyttjas olika Handböcker på båda sidor om Nilsgränsen. och likwäl låta swenska undersåter sina barn döpas af finska sidans prestes när så passar sig, och Finska undersåter låta sina barn döpas af swenska sidans prestes efter nya Handboken när så passar sig, utan att någondera Nilsens undersåter, råkar i twifwels mål om sina barns salighet, för de olika dopformulärerna. Och skulle Presterna i Norrland icke råka i samweis qwal, för de gamla böckerna, men för Påsarena har der blifwit en samwetsak, att så berättla sina gamla böcker. Är det icke synd, att qwälja deras samweten?

Wälment förslag till förbättringar i de nya Böckerna.

Wi hafwa förut på några ställen i denna Tidsskrift föröflet att wisa inconsequensen i systemet uti de s. k. nya Böckerna, d. v. s. en oförklarlig willerwalla uti nådens ordning, en blandning af Lutheranism och Rationalism hwarmed hwarken Pietister eller Rationalister kunna wara belättna. Rationalisterna antaga, som bekant är, förnuftet såsom en Gudomlig kunskaps källa, i andeliga ting, ett andeligt lins, som sprider ett klarare sken öfwer alla menliga förhållanden, än uppenbarelsen. I öfwerensstämmande med Rationalisternas lära, är icke menniskan pligtig, att antaga allt, som står i Bibeln, på god tro, för sannt: tvärt om eger menniskan rättighet, att pröfwa om och huruvida den äfwa uppenbarelsen är af Gudi. Genom deana pröfnings rätt, står föruftet öfwer Bibeln, ty i och med det samma, som förnuftet eger rätt att pröfwa, eger det också rätt att efter pröfningen antaga sådant, som öfwerensstämde med förnuftets fordringar, och förkasta sådant, som icke öfwerensstämmer med förnuftet. Denna lära drefs af Rationalisterna under sednare hälften af 18 år hundradet, ifrån 1760 ända till den första stora Revolutionens utbrott i Frankrike, då man såg sådana förnuftets störwerk i Terrorismens rykande blodströmmar. Ifrån den tiden har Rationalismen, eller förnuftswisdomen tagit en annan wändning, uti de nyare Theologernas skrifter, hwilka icke ett finare sätt afwika från den Lutheriska läroforman. Det är allmänt bekant, att den förstnämnde grösse Rationalismen spriddes sig hastigt ifrån Tyssland till Nat-

wersitet i Upsala hwarest t. o. m. de mest renlärige t. ex. Edmann, smittades af den samma. Det heter t. ex. i nya Cachesen: "Fadren, som kallas den första Personnen," Där ser det ut, som skulle Författaren hafwa twiflat, h. v. Fadren war den första personen. De nämnde Rationalisterna i Tyskland, wille skaffa bort Treenigheten, och wi finna ännu en efterplång af detta fritänkteri, hos. Gejer, som blef antastad, om jag minn rätt 1821 för sina mot den antagna stats Religionen, stridande sattsfer. Lifwen Doctor Knöds i en bok, kallad samtal emellan Gud, menniskan och naturen, grubblade öfwer Treenigheten; och fann deruti "en enda Gud", hwarunder likwäl förflods hemligen "en enda Person" ungefärligen, som de Tyska fritänkarna, t. ex. Gredner, påhodo att Treenigheten ingenting annat war än: "Trenne actus æterni uti subjectet Gud." Nu mera torde läran om Treenigheten wara i det närwaste uttämpad, sedan Psychologerne funnit en Treenighet uti menniskan sjelf. Se t. ex. Berrellis Psychologi för Prest och Parloral Examina uti läran om Englarné hafwa de nya Böckernas Författare, icke så mycket uti sjelfwa läran afwikit ifrån det Lutheriska lärobegreppet som icke fast merka i tillämpningen, t. ex. i Döpselse acten hwarest endast synden, men icke satan eller djefwulen är nämnd. De Tyska Fritänkarna af den äldre upplagan t. ex. Semler, Teller, Wahrdt m. fl. wille alldeles skaffa bort läran om satan och de onda andar, förmodligen på den grund, att de ingenting hade med satan att beställa; likasom och de nyare Rationalisterna, t. ex. Schleiermacher, Martensen m. fl. wille, uti Englarnes; och således lifwen, och

framför allt djefwulens Personliga tillwarelse Schleiermacher nefar alldeles Englarnes tillworo enligt Martensen, och Martensen sjelf. Sones wilja antaga, att Englarné äro endast personifierade naturkrafter, utom det, att han uti sin moral genom en soffin, eller genom ett tjuftnep i tankarne befriar sig sjelf ifrån djefwulens wäld, då han säger, att menniskans onda egenwilja icke är menniskans egen wilja. Så hafwa och de nya böckernas författare alldeles missförstått Luthers lära om djefwulens magt i menniskan, hwilken magt de nya böckernas författare alldeles icke hafwa känt. Om man också kunde medgifwa, att Exorcismen och forsticknet i gamla Handboken, kunde gifwa mången anledning, att omfatta en tro på ett opus operatum, likasom skulle denna ytre synbeliska handling, utan affcende på Baptizandi inre sinnesstämmning eller själs tillstånd, kunna befria Baptizandum, ifrån djefwulens wäld; så bör dock Luthers, på egen erfarenhet grundade, lära om den personliga djefwulens (passionernas) magt i den opånnyttfödde menniskan, icke utlemnas i döpselse acten, i synnerhet som alla naturliga d. v. s. opånnyttfödde menniskor hafwa den inbillningen i peruken, att de ingenting hafwa att beställa med djefwulen. Ju mindre djefwulens magt framhålles i läran desto mindre blir den naturliga menniskan angelägen om sin frälning ifrån djefwulens wäld. Baptizandus bör således icke wara öfwertygad derom, att han uti sitt naturliga, oemvända, opånnyttfödda tillstånd är i djefwulens wäld, samt, att han genom en sanna ånger, bättring och lefwande tro, kan blifwa frälsit ifrån djefwulens wäld, hwilket allt förusattes hafwa skett, och

finnes hos Baptizandus, innan dopet förbrättas. Dopet är icke något opus operatum, det är icke en sådan handling, som, utan affeende på Baptizandi själatillstånd, kan frälsa ifrån djefwulens wäld. Om t. ex. en fullväxt hedning tror, att han utan ånger, utan bättring och utan lefwande tro är frälst ifrån döden och djefwulens wäld; genom dörelsen, så tror han på ett opus operatum; han tror att dörelsen i och för sig befriar honom ifrån djefwulens wäld; men på en sådan död tro har ingen blifwit döpt i Apostlarnes tid, utan antingen döries de, som bekände sina synder, med bättringens dörelse af Johannes döparen, hvilken dörelse dock icke war saliggörande, emedan Petrus lät döpa om dem, som woro döpte af Johannes; eller också fordrade Apostlarna en lefwande tro af Baptizandus, innan han fick döpas; Filipus sade till Kamererarn: **om du tror af allt hjerta,** och Petrus lät döpa Cornelius och hans husfolk när han såg, att de hade blifwit delaktige af den Helige Ande. Dörelsen war alltså en bekräftelse på de redan undfångna nådegåfworna; Baptizandus hade före dopet den saliggörande tron, och så bör det wara ännu i denna dag, icke så, som de nya böckernas författare, som förenålla sig, att tron bör tillkomma först efter dopet: hvilket synes af frågan "Barn vill du till denna tro warda döpt?" Det borde beta: Barn vill du på denna tro warda döpt? alldenstund barnen, efter Frälsarens eget inwändande, hafwa tron. Och emedan barnen redan äro i det själa tillstånd, som Apostlarna fordrade af Baptizandus, så bör icke dopet dem förmenas, såldst sedan Augustini tro blifwit en allmän folktro, att odöpta barn icke war-

da salige. Man måste likwäl härwidlag afia sig för opus operatum eller den tron, att dopet, utan affeende på Baptizandi själa tillstånd, har någon öfvernaturlig kraft, att försätta Baptizanden i ett annat själa tillstånd, än det redan förutsatte: Barnen höra redan himmelriket till före dopet, i kraft af deras tro, derföre att de icke hafwa någon otro, de hafwa icke sådana passioner, som hos den gamla människan ligger till grund för otro; de hafwa ingen egenrättfärdighet, ingen werkdöhet, ingen egennytta, (utan endast begär efter mat) ingen afund ingen wrede, innet hat, ingen hordomölska, och derföre äro de redan i kraft af skapelse nåden befriade ifrån djefwulens wäld i yttre måtto, d. v. s., de äro genom skapelse nåden befriade ifrån djefwulens wäld, i tankar, begär och gerningar, men icke i det synliga anlaget, eller arfsynden, som widblådar dem, ifrån hwars skuld och straff de likwäl äro befriade genom Försonings nåden i Christo, som warder dem tillräknad genom tron allena utan gerningar. Barnen hafwa wäl icke något klart medwelande hwarken af synden eller af tron; men man bör weta, att den tro, som sitter i medwelandet, i förståndet eller i verken icke är den saliggörande tron, utan den tron, som sitter i hjertat; den tron, som kännes, eller med ett ord, de saliga, himmelska känslorna äro saliggörande, och dessa oshydiga, ljuswa känslorna saknar icke barnet; men den döda trons anhängare sakna dem alldeles.

Barndopet är således mera för föräldrarnes skull och församlingens skull, hwilkas tro derigenom stärkes, nemligen den tron, att genom dopet är detta barn nu för-

fatt utem allt twifwel å Föräldrarnes och Församlingens sida, uti de benådades (de heligas) samfund, genom syndernas förlåtelse, och den synliga bekräftelsen derpå. Men just för deras skull, som twifla, att barnet kanske före dopet icke har den saliggörande tron, borde icke allenast exorcismen och korstecknet användas i docten, icke för att bekräfta Föräldrarnes, Faddrarnes eller Församlingens döda tro på exorcismens och korstecknets saliggörande kraft, att utan afseende på Bartzizandi tro och siäla tillstånd, befria menniskan ifrån djewulens wäld, utan fast mera för Församlingens egen skull, som ännu twiflar, och just genom sitt twifwel bevisar sin egen otro: så länge som föräldrarne, Faddrarne eller Församlingen twiflar, att Barnet icke är fräist, ifrån synden, döden och djewulens wäld, böra alla de nådemedel användas, som äro af Gud förordnade, att hafwa detta twifwel, hwilket lätt kan skada deras egen tro. Om föräldrarne och Församlingen twiflar, att barnet såsom odöpt, icke är befriadt ifrån djewulens wäld, så böra de, genom exorcismen, som användes på barnet, befrias ifrån detta twifwel, hwilket är en synd, en djewulens magt i dem sjelfwa, då de icke kunna tro Frälsarens ord, att bornen höra himmelriket till antingen de äro döpta eller icke. Ty de barn, som Frälsaren tog i sin famn, och wälsignade, woro wist icke döpta, och emskärelsen kunde lika litet, som dopet, wara ett opus operatum; den kunde lika litet som dopet, utan afseende på den emskornes siäla tillstånd, förätta den emskorne i himmelriket eller förändra hans werkliga själa tillstånd, utom den kraft och werkan, som den ingångna förbindelsen, eller trohetelö-

tet, uti det ingångna nådaförbundet, kunde medföra. Gud har nemligen på ett rent menckligt sätt ingått ett förbund med Abraham Isaac och Jacob, hwilket förbund skulle gälla äfwen för deras efterkommande, så widt de höllo förbundet. Gud har genom detta förbund handlat med menniskan, såsom föräldrar plåga hantla med sina barn. Barnen äro nemligen utan förbund, och utan löften om några särskilda förwänner, pligtige, skultige och förbundne, att lyda sina föräldrar emedan barnen icke kunna upphålla sitt lif utan föräldrarnes omwårdnad; likwäl plåga föräldrarne "ingå ett förbund" med barnen eller uppmuntra dem till lydne och flit genom wisfa löften, som föräldrarne icke äro pligtige att gifwa, men gifwa dem dock under willkor; "om du är beskedlig, skall du få en smörgås; om du är flitig skall du få en slaut, o s. v. Här göra nu föräldrarne ett förbund, som de icke äro pligtige att göra, men göra det dock, under willkor, att barnet å sin siäla också håller förbundet, eller upphyller willkoret för de gifna löftena. Så har också den himmelske Fadren, ingått ett förbund, först med Noach, såsom stamfader för den nya werlden, och sedan med Abraham, såsom stamfader för Israels folk, och slutligen har Herran ingått ett nytt nådes förbund med den Christna Församlingen, genom hwilket förbund Bartzizandus får en ny förbindelse, utöfwer den i skapelsen ålagda förbindelsen, att owillkorligen lyda Skoparens wilja. Ty den frihet i wiljan, som wisfa egenrättfärdighetens tjenare återopa är ingenting annat än den djewulska böfelsen att wilja wara sjelf, och oberoende af all högre magt. Om barnen säga till sina föräldrar:

vi hafwa en fri vilja, och äro icke pligtige, att lyda er, om vi icke vilja, så betraktas denna sjelfwißhet, som en hädelse emot föräldrarne; det är att häna föräldrahjertats bästa känslor. Om änkföret förälderarne icke kunna bewisa, att barnen äro pligtige att lyda, om oss föräldrarne wore så fattiga, att barnen ingenting hade att wänta af föräldrarne, så säger dock den allmänna rättskänslan, att barnen äro pligtige att lyda föräldrarne uti allt, som icke strider emot Guds bud och samweret. Sika så äro alla skapade warelser pligtige, att owillkorligen lyda skaparen, men emedan de det icke göra, måste den himmelske Fadren göra de mest uppstudsige arföda, eller drifwa dem bort ifrån sitt hus, och låta dem lefwa efter sin egen onda wilja, som leder till förtäpelse. Men med sonliga gör Han et förbund, och lofwar dem försäkra förwäner, utan all arförett, hwilken de genem sin wisade olydnad förwerkat; genom detta förbund, som efter wederdöparenas åsigter bör vara alldeles frivilligt, äfwen å människans sida, får Baptizandus en ny förbindelse, mödwer den gamla, i skapelsen ålagda förbindelsen, att uppfylla wisja willkor, med löfte om wisja förwäner. Denna förbindelse bör dock vara möjlig för Baptizandus att uppfylla ty annars tjener det till ingenting att lofwa, hwad man omöjligt kan hålla. Menneiskan är owillkorligen förbunden, icke allenast att lyda sin skapare, uti en god wilje, utan äfwen med ett rent hjerta, d. v. s. syndfrihet, och detta på den grund; att hon i fysiskt, Witziskt och metafysiskt asseende är helt och hållet beroende af en högre magt; hela hennes lif, själ och ande beror af en högre magt; utan äfwen

att älska Gud, såsom lagens summa utwisar: till allt detta är hon skyldig, pliktig och förbunden; men då hon nu icke kan uppfylla hwarken det ena eller det andra af de nämnda förbindelserna, så bör hon icke heller tvingas att lofwa det omöjliga, utan i det stället åaga sig sådana förbindelser, som äro möjliga att hålla. Om alltså Exorcisemen, tages i sin fulla betydelse, så kan ingen menniska hålla detta löfte; d. v. s.: om Baptizandus lofwar att affäga sig djefwulen icke allenast i handling och gerning utan äfwen i tankar, begär, känslor och anlag, så är detta uti menneiskans nu warande förderfwade stillstånd lika omöjligt, som kärlekslöfrets hållande, men tager man Exorcisemen i dess inskränkta bemärkelse, såsom den som utan twifwel ifrån början varit tagen, så blir det för en Christen ingen omöjlighet, att hålla den. Allt affäga sig djefwulen och allt hans wäsende, will då säga att åhålla sig ifrån all uppfätelig synd. Detta löfte är icke omöjligt att hålla, men lofwar han att älska Gud, såsom Guds Fadertliga hjerta kräwer, lofwar han att hafwa ett rent hjerta, och en god wilje, så lofwar han mera, än hwad som står i hans förmåga att hålla. Och hwartill skulle ett sådant löfte tjena? kärleks löftet är nästan som ett gudel med heliga ting, emedan dess fullbordan förnekas hwarje gång syndabefänneisen läses. Der måste twar och en bekänna, att han icke hafwer älskat Gud öfwer all ting, icke heller sin nästa, såsom sig sjelf.

Likasom menneiskan i fysiskt, Witziskt och metafysiskt hänseende är beroende af en högre magt, så är han det äfwen i moraliskt hänseende; men nu blir det ju frågan,

hvilken högre magt det är, som regerar henne? att ett nyföddt barn skulle vara i djefwulens wäld det låter alldeles förfärligt i det egemäktfärdiga förnuftets fina brännor. en upslöder man begreppet djefwulens magt uti sina beständs delar. så finner man 1;mo att menniskan är "positive ond" ehuru alla Nationalister påstå, att menniskan är "positive god." grunden för det förta påståendet, som är Swerigesstämmande med det Lutheriska Lärobegreppet, finnes öfwer allt i Bibeln; t. ex. "menniskans hjertas mysat är ondt allt från ungdomen; ett argt och illfundigt ting är hjertat, ho kan utransakat; af hjertat utgå onda tankar, hor, mord, försmädelse, och slutligen är ingen lefwande, (således icke barnet heller) rättfärdig inför Gud, emedan Gud har beslutit allt under synd."

(Forts.)

Witeå

Tryckt hos W. N. Nygren 1854.

Tidskriften

Ens Hopandes Röst i

Öknen.

N:o 10. October 1854. 3 Ärg.

Wälment förslag till förbättringar.
i de nya Böckerna.

(Forts. från föreg. Nr.)

Men Grunden för det sednare påståendet, att menniskan är positive god, finner man ingenstädes uti Bibeln, men wal i de hedniska och egenrättfärdiga Filosofernas skrifter.

2:do Gurus synden eller ondskan i barnet icke kommit till utbrott, finnes likwäl hos det nyfödda barnet fröet, eller anlaget till den positiva ondskan, som med tiden kan bryta ut; Och detta anlag, eller arfshynden är redan ett brott emot den obegränsade Rättfärdigheten, som har skapat menniskan, om icke positive god, (ingen är god utan Gud), dock likwäl ren och syndfri. Barnet har således icke allenast icke förtjent någon belöning, emedan det ingenting godt har uträttat; men deremot har det, om också ingenting ondt gjort, dock likwäl förtjent den ewiga förbömmelsen för det positiva anlaget till det onda, och det hjälper icke att advocera för den lilla syndaren, under föregifwande, att barnet icke rått för sin arfshynd; ty inför Gud är hela släktet ett ondt och syndigt släkte hwars